

Sjukhuspastorernas verksamhetsberättelser för 2020

Danderyds sjukhus

Inledning

Ett mycket speciellt år är nu till ända. Från och med mars månad började jag skriva loggbok över händelserna på sjukhuset detta pandemiår. Loggboken börjar så här:

Under torsdagen den 5 mars snappade jag upp ett rykte om att en medarbetare på sjukhuset blivit smittad av covid-19.

...

På intranätet och i media bekräftades ryktet samma dag.

...

Den första patienten med covid-19 kom in till akuten med ambulans den kvällen. Det var till att börja med ingen misstänkt smitta och flera i personalen hade kontakt med patienten innan provresultatet visade sig vara positivt.

Tre veckor senare mötte jag min första patient med misstänkt covid-19-smitta.

Jag fick hjälp av personalen med skyddsutrustningen. Samtalet var ganska ensidigt då patienten hade svårt att höra samt saknade sin hörapparat. Dagen efter ringde jag upp och fick veta att provet varit negativt.

Det som var så ovant och skrämmande då, den allra första tiden, har under året blivit något så självklart och närvarande på sjukhuset nu, ett år senare. Vi har vant oss vid att använda skyddsutrustningen bestående av munskydd och/eller visir vid alla möten samt även förkläde och handskar då vi möter någon med misstänkt eller bekräftad smitta.

Situationen på sjukhuset under våren 2020

Tiden före pandemin är svår att minnas, men vi hade hunnit börja känna oss hemma i sjukhusets nyinvidga akutbyggnad och såg fram emot att få göra oss kända som Sjukhuskyrkan bland personal, patienter, närstående och Röda-kors-vårdar på plats. Men situationen förändrades snabbt. Röda-kors-vårdarna fick inte längre besöka sjukhuset, eftersom de alla hörde till gruppen 70-plus. Vi var till att börja med osäkra på hur vi fick röra oss på sjukhuset och vilken skyddsutrustning som behövdes. På sjukhusets intranät kom hela tiden ny och uppdaterad information om rutiner. Förändringar skedde med kort varsel.

Då arbetssituationen för stora delar av personalen förändrades och blev tuffare insåg sjukhusledningen tidigt att det var viktigt att ge stöd till personal och chefer. Detta gjordes genom att på intranätet hänvisa till Falck Healthcare AB i första hand, därefter rehabiliteringsmedicinska klinikens kuratorer och psykologer som erbjöd personalstöd i

grupp och slutligen till Sjukhuskyrkan som "kan anlitas som stöd till patienter, anhöriga och personal. De är utbildade i avlastande samtal och kan ofta komma med kort varsel" Vi upplevde dock att vi blev mindre efterfrågade än vanligtvis. Vi höll dock regelbundet kontakten med IVA, akuten, infektionsavdelningarna samt många andra avdelningar för att tala om att vi finns och att vi kan ställa upp med olika former av personalstöd. Vi provade under maj och juni att inbjuda till "Mötesplats Sjukhuskyrkan" alla torsdagar runt lunch i andaktsrummet. Då var minst en av oss på plats för att ge möjlighet att samtala och vi bjöd på enkelt fika. Responsen var låg.

Situationen på sjukhuset i slutet av sommaren 2020

Under våren skedde många förändringar, avdelningar bytte plats, akuten delades upp i covid-zon och icke-covidzon, IVA flyttade upp en våning till uppvakningsrummen på operation, akutens inskrivning skedde utomhus i en nyttillverkad liten trästuga och vakter kontrollerade alla som kom in genom huvudentrén. I augusti hade de flesta avdelningarna återgått till det normala och något senare flyttade även IVA tillbaka till sina ordinarie lokaler. Akutens covidzon har minskat, men fanns fortfarande kvar. Kontroll av alla besökare fortsatte, besöksförbudet fortgick men med vissa lättnader.

Den 6/8 spreds nyheten att Danderyds sjukhus inte längre hade någon patient med covidsmitta. Personal som berörts mycket av pandemin berättade att deras arbetssituation nu var helt annorlunda och man hoppades att det nu skulle få fortsätta vara lugnt. Det fanns dock en oro för hur man skulle orka om det återigen blev större belastning.

För Sjukhuskyrkans del fick vi i slutet av våren och i början av hösten ett flertal förfrågningar om att hjälpa till med reflektionssamtal i personalgrupper. Några av de avdelningar vi har mött är geriatriken, logopedkliniken, infektionsavdelningar, BB/förlossning samt flödesavdelningar för misstänkt covid-19 samt en palliativ avdelning.

Situationen på sjukhuset under hösten 2020

I mitten av oktober var ordningen återställd på Danderyds sjukhus. Alla avdelningar var tillbaka på sina vanliga platser. Akutens uppdelning i covidzon respektive icke-covidzon togs bort. Bekräftade eller misstänkta covid-patienter togs om hand i den del av akuten eller på den avdelning där de hörde hemma beroende på vad de behövde hjälp med. De fick alltid eget rum med särskilda säkerhetsrutiner. En viss ökning av covid-patienter kunde noteras men ingen av dem fanns på IVA.

Tyvärr blev det bara en kort period med mer normala rutiner. Redan en månad senare var akutavdelning åter uppdelad i zoner och många avdelningar fick ändra sitt flöde eftersom covid-patienterna ökade i antal. Personalen vittnade återigen om trötthet och en oro över hur de skulle orka med.

Summering av år 2020

Under detta år har ingenting varit förutsägbart. När året började kunde ingen ana hur annorlunda allt skulle bli.

En insikt under året har varit att situationer snabbt kan förändras och att det är bra att kunna anpassa sig till de olika förhållningsregler som kommer. Allt eftersom kunskapen och erfarenheten har ökat har vi också förändrat vårt sätt att arbeta. I början fanns mycket rädsla och vi visste inte hur vi kunde arbeta på ett tryggt sätt. Nu hanterar vi situationer då skyddsutrustning behövs med större säkerhet och är beredda att ställa upp vid alla tänkbara tillfällen då vi är efterfrågade.

Allt på sjukhuset har dock inte handlat om covid-19, alldeles helt "vanliga" patienter och personal på sjukhuset, har också velat ha besök och någon att samtala med. Ibland har

Sjukhuskyrkan blivit uppringd av personer utifrån, en anhörig, vän eller pastor till någon som varit inlagd. På grund av besöksförbudet fick patienten inte några besök utifrån, men vi har kunnat besöka denne och vara "ställföreträdande anhörig". Före pandemin mötte vi de närstående mycket oftare och kunde då samtala om deras egen oro. Det har varit svårare nu, när vi enbart kan mötas per telefon.

Förutom de uppdrag vi får när någon ringer Sjukhuskyrkan via växel eller direkt till någon av oss har jag ägnat mycket tid åt att röra mig runt på sjukhuset. På akutavdelningen kan jag vissa dagar gå flera rundor och ibland stanna upp vid en patient och/eller eventuell närstående för samtal. Samtalen känns oftast mycket meningsfulla och jag är tacksam över att dessa möten har kunnat bli till.

Rundvandringar gör också att personalen påminns om Sjukhuskyrkans existens och de är tacksamma att ibland kunna få lite avlastning med oroliga patienter. Under det här året har också de personliga samtalen med personalen varit många. Den enkla frågan "Hur har du det?" kan leda till ett längre samtal om olika existentiella frågor.

Förutom på akutavdelningen går jag regelbundet till IVA, intensivvårdsavdelningen. Där brukar jag slå mig ner i fikarummet på eftermiddagen, då dagpersonalen tar igen sig efter sitt arbetspass. Även här är det frågan "Hur har ni det?" som startar upp ett samtal.

Arbetslaget

Arbetslaget har under 2020 varit:

Ann Schylander Cortés, sjukhuspastor 75 %

Charlotte Dunér, sjukhusdiakon, 20 % (till och med februari)

Carl Henric Svanell, sjukhuspräst, 75 %

Peter Sandin, sjukhuspräst, 75 %

Vid årets slut består arbetslaget i Sjukhuskyrkan av två präster och en pastor med en tjänst på 75 % vardera. De som är anställda av Danderyds församling har alla heltidstjänster och arbetar förutom i Sjukhuskyrkan även med församlingens övriga verksamhet.

Ann Schylander Cortés

Sjukhuspastor, Equmeniakyrkan

Karolinska sjukhuset, Huddinge

Året 2020-Corona år.

Ja, det har varit ett mycket speciellt år!

Inget blev som det var tänkt. Jag brukar ha lång framförhållning och det var så mycket som behövde ställas om. Jag är riktigt glad för att jag tidigt förstod, att saker och ting inte skulle ställas in, utan just ställas om till det speciella läge som ändå en pandemi innebär. Så det mesta av de inplanerade aktiviteterna på sjukhuset har jag kunnat genomföra. Det har inneburit ny kunskapsinläring kring digitala hjälpmedel och hur jag på bästa sätt har kunnat använda mig av dem. Det tog en tid att lära sig allt nytt men nu sitter det någorlunda på plats. Arbetet har därför kunnat till stor del skötas hemifrån. Det har inte varit ultimatum på något sätt, men det har fungerat för det mesta. Teams möte med personal, Facetime mm i enskilda möten. Promenadsamtal har varit så bra, att jag tänker att det är något man kan ta med sig in i tiden efter Corona. Allt detta har blivit nya redskap i vårt arbete under detta år.

Vårt team har under året arbetat med sin inbördes kommunikation och vårt förhållningssätt med varandra och vårt arbete.
Det har varit en svår men välbehövlig process.

Vad det gäller vårt arbete för övrigt så har det pågått mycket på IVA och på infektionsavdelningarna.

Som ni förstår är det svårt att sammanfatta detta år. Det enda som jag kommer på att säga är: trots allt har Gud hållit sin hand över oss. Mitt i allt har han ändå varit där!

Eftersom jag om några dagar går i pension så har det gångna året 2020 och även januari 2021 präglats av avslut. Avslut med enskilda patienter som jag har haft förmånen att följa. Avslut med reflektionsgrupper, samtalstimmar mm.

Det känns i hela min varelse att efter 27 år lämna en arbetsplats-Huddinge Sjukhus, 37 år i sjukhuskyrkans tjänst.

Men jag ser fram emot ett annorlunda och förhoppningsvis fortsatt gott liv efter den 31 januari-21.

Vill nu här också tacka för allt stöd som Stockholms Frikyrkoråd bidragit med under alla år.

Det har blåst många vindar men Frikyrkorådet har alltid stått där, stöttat på många sätt. Det har aldrig funnits frågetecken omkring sjukhuskyrkans vara eller inte vara. Jag är så tacksam för allt! TACK!

På söndag den 31 januari 2021 blir det avskedsgudstjänst i Södertörnkyrkan kl. 11.00. Digital direkt sändning.

Monica Werner och jag kommer att samtala över psalmen 23. En psalm som följt mig sedan den första dagen i sjukhuskyrkan på Sabbatsberg.

Jag sänder den som en hälsning ifrån många års erfarenhet av att Herren är där i alla livets skeenden. Han är vår Herde, han låter oss vila, han vandrar vid vår sida!

Herrens Välsignelse till Er och Alla som arbetar med och för Sjukhuskyrkans närvaro på våra sjukhus i Stockholmsregionen.

Med Värme Christina Wåhlin

S:t Görans sjukhus

På många sätt är jag tacksam över året 2020. Covid-19 har fört oss som arbetslag in i många nya funktioner och situationer. Några av situationerna och samtalen har varit smärtsamt svåra. Vi har tydligt upplevt att vi är en resurs här på sjukhuset.

Minns tydligt torsdagen den 26 mars, på förmiddagen kom sjukhusets krissamordnare till oss och meddelade att sjukhuset gått upp i förstärkningsläge och att vi utökade vår krisberedskap. Hon önskade att vi skulle finnas kvar på samtliga avdelningar och uppmuntrade oss att vi skulle utöka våra samlingar för personalen.

Vi tog kontakt med kuratorerna och hade samtal om vad vi skulle kunna göra tillsammans. Veckan efter var vi igång med Eftersnack, en samling för personalen som innehöll fika, samtal om upplevelser och känslor samt ljusständning. Eftersnack fortsatte under hela våren och det var välbesökta samlingar. Eftersnack gav oss fördjupat samarbete med kuratorerna.

Under året har vi delat ut stora mängder av chokladkartonger, bullar, reflexer med änglar, ljus och saffransbröd till samtliga personalrum. Under hela året har sjukhusledningen räknat med att vi ska finnas på avdelningarna. På varje adventssöndag gav vi en hälsning på sjukhusets instagramkonto.

Vi har haft en kraftig ökning av antalet samtal, främst är det bland personalen. Det har även blivit en tydlig fördjupning i alla samtal det här året. Pandemin har påverkat oss alla på olika sätt. Det har synliggjort rädslor, oro och PTSS. Vi har oftare blivit inringda för att vara med hos palliativa patienter och följa dem den sista sträckan på jorden. Däremot har vi haft en minskning i antalet samtal med närstående eftersom det fortsatt är besöksförbud på sjukhuset.

Min reflektionsgrupp med personal från akuten har fortsatt att mötas varje månad under hela året och deltagarna tycker att det har varit väldigt viktigt att den har funnits i denna tid. Jag har mött personalen på onkologavdelningen i en föreläsning om; de svåra samtalen.

Våren och fram till semestern i juli tyckte jag arbetet gick väldigt bra, det var nya utmaningar hela tiden och vi var kreativa i vårt sätt att skapa möjligheter för samtal. Givetvis fanns ibland en oroskänsla när jag hade träffat väldigt många patienter med covid-19, är jag smittad? Jag gick på semester den 17 juli, samma dag som det blev normalläge på sjukhuset, det var en befriande känsla i hela kroppen. Under andra vågen var sjukhuset i stabsläge mellan 2/11-21/11 och är i förstärkningsläge från 22 november.

Jag har under våren avslutat Steg B utbildningen och börjat Steg C under hösten den innebär handledande samtal med en terapeut. Tacksam för att det var inplanerat under hösten.

När Sophiahemmet ställde om för att starta upp en ny covid avdelning efter jul vände de sig till vårt arbetslag och önskade att vi skulle finnas som sjukhuskyrka med stödsamtal för personal och patienter. Jag har en dag per vecka inbokad hos dem de första två månaderna under 2021. Det känns roligt att kunna stötta dem i det arbetet och använda erfarenhet av årets möten med covidpatienter och samtalen med dem som vårdar dem.

Det som är och har blivit ännu viktigare i vårt arbete under detta år är närvaron. Att vi finns här. Alltid. Och har tid för samtalen, de inplanerade och de spontana som uppstår när vi rör oss på avdelningar och i personalrum samt att vi finns i vårt stilla rum. Känner mig tacksam att jag haft möjligheten att få vara här i detta uppdrag detta år.

Vårt arbetslag i sjukhuskyrkan är till sammansättningen ekumenisk och har under 2020 bestått av följande medarbetare:

Katarina Therus, sjukhuspräst 100%. Anställd av Västermalms församling.

Steve Sjöquist, sjukhusdiakon 100%. Anställd av Västermalms församling.

Ingrid Svanell, sjukhuspastor 75%. Anställd av Sthlms frikyrkoråd.

Capio S:t Görän är ett akutsjukhus på Kungsholmen i Stockholm det är det mest centralt belägna sjukhuset och ett av landets största räknat till antalet akuta patienter. Nybyggnationen av sjukhuset pågår och några av de nya delarna är invigda. Det planeras bli 96 nya vårdplatser.

På Sankt Görans sjukvårdsområde finns olika vårdgivare och den största är Capio S:t Görän och den somatiska vården med slutenvård och öppenvård. Den andra stora delen är Landstingets Norra psykiatri med akutmottagning, slutna avdelningar och viss öppenvård. Den tredje delen är Beroende Centrum och Beroende akuten med tillhörande avdelningar som också har Landstinget som huvudman. Vi möter patienter och personal på samtliga av dessa enheter.

Ingrid Svanell

Södersjukhuset

Inledning

Det ekumeniska arbetslaget i sjukhuskyrkan på Södersjukhuset består av en präst och en diakon från Svenska kyrkan, anställda av Högalids församling samt en pastor anställd av Stockholms frikyrkoråd. Vi skriver tillsammans en gemensam verksamhetsberättelse utifrån vår gemensamma verksamhetsplan, dvs mål för årets arbete. Under 2020 arbetade vi med dessa mål.

Övergripande mål:

- Vi vill bedriva andlig vård för patienter, anhöriga och anställda vid Södersjukhuset.

Konkreta mål:

- Utveckla arbetssätt och metoder med Södersjukhusets verksamhet och personal
- Tydliggöra Sjukhuskyrkans roll i ett mångkulturellt samhälle
- Regelbundet fira gudstjänst i Meditationsrummet på Södersjukhuset och utveckla formerna för gudstjänstfirande

Huvuduppgiften är att föra samtal med patienter, anhöriga/närstående och med personal – enskilt och i grupp. Varje vecka firas en gudstjänst och vi ser det som en daglig, viktig uppgift att be för sjukhuset – patienter och medarbetare. Närvaro och tillgänglighet är avgörande för att skapa kontakter, bygga förtroende och bli tagna i anspråk. Teamet vill arbeta nära och samverka med kliniker och avdelningar.

Detta vill vi särskilt framhålla från 2020

När året började var efterfrågan stor på personalstöd i olika former. Vi var inbokade för medverkan i utbildningar och liknade uppdrag på bl a IVA och kardiologavdelningarna.

Men året blev som vi alla väl känner till inte alls som något annat på grund av coronaviruset som spreds över världen. Den 13 mars infördes generellt besöksförbud på SÖS och sjukhuset gick upp i förstärkningsläge. Sjukhusets korridorer låg öde trots att man visste att det på avdelningarna pågick ett mycket intensivt och krävande arbete. Sjukhuskyrkans arbetssätt förändrades. Vi fick inte fira gudstjänst men vi fick besöka

inneliggande patienter, även covid-sjuka patienter men med skyddsutrustning. Vi försökte erbjuda en plats för återhämtning för personal genom enkelt fika i sjukhuskyrkans lokaler två eftermiddagar i veckan – "Eftersnack". Till påsk gick vi ut med godis (Twistpåsar) till alla avdelningar som en uppmuntran och kunde i samband med det berätta om det stöd vi hade att erbjuda.

Våra pågående samtalskontakter kunder fortsätta och personerna fick själva bestämma om de ville komma till SÖS eller tala med oss på telefon.Handledningsgrupperna var det lite olika med, några kunde fortsätta träffas medan andra fick pausa på grund av att personalgruppen var splittrad och medarbetarna utlokaliserade till olika vårdavdelningar.

Vissa saker påverkas inte av coronan, som till exempel att barn dör i samband med förlossningen, så själavårdsarbetet med samtalsstöd i sorg och begravningar har fortsatt som tidigare.

Efter sommaren, när restriktionerna lättade lite, kunde arbetet utvidgas igen. De handledningsgrupper som pausat under vårterminen kunde återupptas. I samverkan med de andra sjukhuskyrkorna i Stockholm kunde sorgegrupper för föräldrar som förlorat barn i samband med förlossningen åter erbjudas och under höstterminen pågick två sådana grupper med endast ett fåtal deltagare i varje. Vi kunde erbjuda "Tillfälligt avbrott" varje vecka och arbetslaget planerade för att ha två retreatar för SÖS personal, i Högalidskyrkan.

Intresset var stort och de blev snabbt fullbokade.

I början av hösten träffade vi olika personalgrupper, hörde oss för om deras behov av reflektion och återhämtning och planerade för att på några olika sätt svara upp mot detta.

Den första retreaten i oktober genomfördes men i november kom den andra vågen av pandemin och vi kunde inte längre samla grupper av människor. Återigen förändrades den verksamhet som så smått återupptagits under hösten.

I december brukar sjukhuskyrkan arrangera en adventskonsert i entréhallen och en julkonsert för personal i aulan. Inget av detta kunde förstås genomföras i år. Istället satsade vi på att ge lite guldkant i vardagen genom att köpa in fina och goda saffranslängder och gå ut med till avdelningarna. Ett uppskattat initiativ att visa omtanke om personalen.

Personalsituationen

Under hela året har Marie Siljefors, diakon i Högalidskyrkan arbetat i sjukhuskyrkan. När Eva Rubensson i april återkom i tjänst efter en längre sjukskrivning har arbetslaget bestått av fyra personer. Stockholms Frikyrkoråd lyckades under våren utverka medel som möjliggjorde heltidstjänst för pastor Christina Lindgren under två månader. Alla medarbetare i teamet har egen handledning som under detta år också kompletterats med återkommande tillfällen för gemensam handledning.

En positiv sak som hänt under året är att kontakten och samverkan mellan våra olika arbetsgivare i teamet har utvecklats och stärkts genom bland annat tydligare strukturer med regelbundna gemensamma team-möten. Arbetsgivarna samverkar också kring att agera gemensamt gentemot olika aktörer såsom Region Stockholm och Myndigheten för stöd till trossamfund.

En reflektion från arbetet under pandemin

Ibland får vi som arbetar i sjukhuskyrkan frågan - vad gör jobbet med er? I år har vi haft anledning att själva ställa oss den frågan - vad gör jobbet under pandemin med oss? Det blir som allra tydligast belyst genom att beskriva hur det känns att besöka en covidsjuk patient för samtal i full skyddsutrustning. Självvårdarens uppgift att vara närvarande och tillgänglig, att lyssna och ta emot tankar och känslor försvåras avsevärt när man sitter på avstånd med munskydd bakom ett visir, iklädd plastförkläde och plasthandskar - när hela kroppsspråket signalerar "jag är rädd för att komma nära" men uppgiften är att förmedla "jag finns här för dig". Det är minst sagt en utmaning!

Så detta skiljer mycket tydligt coronakrisen från andra svåra situationer och möten i vården, den här gången är också jag som sjukhussjälvvårdare indragen, det är också en kris som drabbar mig, också min hälsa utsätts för risk i dessa möten. Alla är drabbade.

Ändå kändes det snabbt självklart för oss på SÖS att vi ville ha kyrkan öppen och tillgänglig på det sätt som var möjligt. För oss handlar det ytterst om vad det innebär att vara kyrkan - att finnas med i en utsatt situation, att våga vara där.

Statistik

244 samtal patienter

126 samtal personal

253 samtal anhöriga

0 enskilda nattvardsfiranden på avdelningar

14 begravningar av spädbarn

1 gravsättningar/urnsättningar

8 utfärdsböner vid visningar

2 namngivningscermonier av dödfödda barn

0 minnesstunder av personal (ej möjligt att genomföra under pandemin)

3 bearbetande samtal med personal i grupp

2 vigslar

10 enskild andakt.

6 handledningsgrupper med personal med 5-8 deltagare som ses en gång i månaden (under perioder inställt pga pandemin)

14 gudstjänster i sjukhusets meditationsrum med sammanlagt 57 deltagare. (Inställt fr o m början av april pga pandemin)

29 "Tillfälligt avbrott", vägledad avspänning med sammanlagt 61. (Avbrott under våren och under hösten inställt pga pandemin)

Deltager regelbundet (månadsvis eller tätare) vid tre olika sammanhang på sjukhuset för etisk reflektion.

Deltar i PKL (Psykologisk katastrofledning) arbete med regelbundna träffar, övningar och förberedelser.

Innan pandemins utbrott fick sjukhuskyrkan ett ökat antal förfrågningar om att föreläsa och medverka på olika klinikers utbildningsdagar kring svåra samtal, existentiella frågor.

Utöver det som går att mäta i statistik arbetar vi med nätverksarbete med både enskilda och grupper på sjukhusets olika kliniker.

Teamet på SÖS/Christina Lindgren

Karolinska Universitetssjukhuset Solna

Sjukhuskyrkan fick 2020 arbeta under nya omständigheter och nära den pandemi som hela världen starkt berördes av. Besöksförbud skapade ett stort lidande och försvårade även vår kontakt med de anhöriga. Samtidigt fick vi vara kreativa och komma på nya former för arbetet. Vi fick sätta oss in i säkerhetsregler, hygienrutiner och skyddsutrustning för att under säkra former fortsätta besöka avdelningarna och patienterna. Personalen levde under stor press, både de som arbetade direkt med intensivvård och covid19, men också annan personal påverkades starkt. Vi arbetade på olika sätt för att stödja personalen i detta.

Första veckorna i mars pågick en PKL-insats (Psykosocial Katastrof-Ledning) där också Sjukhuskyrkan fanns med. Det handlade om att sjukhusens krisstödjare denna period avlastade 1177 med stödjande samtal över telefon. Under våren kom vi också nära planeringen för den ännu stakare våg som förbereddes för att hantera, bl a genom att följa uppbyggnaden av fältsjukhuset i Älvsjö, vilket aldrig behövde tas i bruk. Från intensivvården fick vi frågan om det fanns formulerade ord att använda i ett enkelt avsked i de fall en patient avled utan att någon anhörig kunde närvara. Det ledde till att vi i samarbete med Myndigheten för Stöd till Trossamfund formulerade en sådan text. Denna text spreds sedan över landet, och sjukhuskyrkan i Kiruna tog initiativet att översätta orden till nordsamiska.

Vi fick möjlighet att ta emot några pastorer från församlingar som tillät dem att på arbetstid bli volontärer i Sjukhuskyrkan, vilket gav oss ett uppskattat utökat nätverk. Medias intresserad av allt som hände på sjukhuset, även för sjukhuskyrkan blev starkt, vilket innebar att vi blev tillfrågade om mycket mer mediala insatser än normalt. Vi försökte tillmötesgå dessa önskemål i den mån det kändes rimligt och att det fanns något vi kunde uttala oss om. Vi lever fortfarande med och i pandemin och vet ännu inte hur allt kommer utvecklas. Just nu ser vi både hur kompetent, men också sliten, vår fantastiska vårdpersonal är i detta. Det finns en stor erfarenhet från våren att ta vara på och lära av, även för oss inom sjukhuskyrkan, men det är ännu för tidigt att sätta exakta ord på vad våra nya erfarenheter kommer leda till.

En sak som i dessa tider uppskattats mycket av sjukhuset är när vi haft möjlighet att erbjuda live-musik i entrén. I vanliga fall är detta något man frågar om lov till, men de ansvariga gav oss förtroendet att istället göra det så fort vi fick tillfälle. Förutom mitt

eget musicerande har vi fått hjälp av Solna församlings musiker och volontärerna från frikyrkorna för detta.

I vårt arbetslag var detta året då vår arbetslagsledare/samordnare Mona Westerlund Lindberg, efter 17 år på arbetsplatsen, avslutade sin tjänst. Våren ägnades åt en rekryteringsprocess och i mitten av september överlämnades stafettpinnen till Camilla Vinberg Österberg. Camilla har lång erfarenhet av arbete inom Sjukhuskyrkan, främst i Lund, och kommer senast från en tjänst på Ersta Sjukhus och hospis.

Utöver arbetet med pandemin har även vår vanliga verksamhet rullat på, men med vissa delar inställda och omställda. Vi har fortsatt möta patienter, närstående och personalen, på och runt sjukhuset. Vi har fortsatt hålla morgonböner, andakter, mässor och spontant mött de som kommer förbi Rum för Stillhet. Under våren hjälpte vi ett stort antal föräldrar som förlorade barn i magen eller i samband med förlossningen. Vi hade sorgegrupper och minnesgudstjänst för dessa (uppdelat för mindre grupper). Vi har hållit igång ett antal reflektionsgrupper, både för att ge stöd i situationen med covid, men även kring andra behov och utmaningar personalen står i.

Reflektionsgrupperna ger oss en mycket bra möjlighet att lära oss mer om arbetet inom vården och att med ett tillgängligt språk lyfta och möta personalens egna existentiella behov. Det skapar också ett förtroende som gör det lättare för vårdpersonalen att förmedla kontakt mellan oss och patienter och närstående. Under hösten deltog två från arbetslaget i Karolinska sjukhusets innovationsutbildning där vi arbetade med frågan hur vi kan hjälpa vårdpersonalen att fånga upp patienternas existentiella behov.

Inför 2021 hoppas vi på en betydligt lugnare tid för sjukhuset bortom den akuta pandemin och de varselhot som funnits. Vi funderar på vilka behov som kommer visa sig hos personalen efter dessa prövningar och hur vi kan vara till stöd för dem. Det finns också ett antal saker som under året kommit av sig och som vi som arbetslag behöver ta tag i. Exempel på detta är att ta fram en ny broschyr och andra kommunikationsredskap, att formulera tydligare ramar för vår verksamhet och för Rum för Stillhet. Jag hoppas också att dialogen med Stockholms frikyrkor och besöken i gudstjänster kommer komma igång igen. Vi har alla detta år på olika sätt fått känna av hur det begränsat det är att inte kunna mötas fysiskt, kanske kan det leda till att vi värderar mötena ännu mer!

För Sjukhuskyrkan, Karolinska Universitetssjukhuset Solna

Ingela Freed